

[Indenrigsministeren.]

Nu siger det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at man jo maa erindre, at Reglerne af 1903 har været underkastet Kritik, og det er meget rigtigt. Saa vidt mig bekendt har de været underkastet Kritik op gennem Tiderne fra forskellige Sider paa to Punkter. Det ene Punkt er, at den Del af de 1½ Mill. Kr., der kommer ud til Sognekommunerne, ikke kommer til Sognekommunerne i Forhold til deres Trang, fordi Fordelingen sker gennem Amtskommunen. Det kan f. Eks. Københavns Amt tale med om. Forholdet er det, at Sognekommunerne i Københavns Amt faar ganske overordentlig lidt af de 1½ Mill. Kr., fordi den velhavende Gentofte Kommune indgaar i Amtsberetningerne. Men det, som man her har kritiseret, er taget ud af dette Forslag, idet jo disse 10 Mill. Kr. fordeles direkte til Kommunerne uden om Amtterne.

Det andet Punkt, jeg har hørt kritiseret nogle Gange, er, at den nuværende Regel virker urimelig overfor visse Sognekommuner, fordi Formueskatten indgaar i Beregningerne. Nu kan det hænde, at der i en Landkommune bor enkelte store Formuebesiddere, som i en Krisetid ikke kommer til at svare Skat til Landkommunen, fordi de ingen Indtægt har, de svarer kun den store Formueskat til Staten, og saa siger man: Saa er det dog urimeligt, at Formueskatten skal indgaa i Beregningen; der er dog ingen Grund til, at det, at disse store Formueskatteydere paa Grund af den særlige Krisetid kun svarer Skat til Staten, men ikke til Kommunen, skal være medvirkende til, at Kommunen faar mindre af Statstilskuddet. Det er det andet Punkt, jeg har hørt kritiseret fra kommunal Side, og det er der, som bekendt, ogsaa taget Hensyn til i det Forslag, her foreligger, idet der ind i Beregningen kun skal gaa Indtægtskatten og ikke Formueskatten.

Jeg maa sige, det er med Beklagelse, jeg gennem de sidste Aar har været Vidne til, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der i sin Tid i saa høj Grad, maaske mere end de fleste andre, har været med til at værne Finansloven som Folketingets Lov, i stigende Grad har været medvirkende til en Udvikling, der fører med sig, at Lands-tinget bryder ind i Folketingets Rettigheder paa det Omraade, her er Tale om.

Finansministeren (Bramsnæs): Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mente, at der overhovedet ikke havde været nogen Tid for Partierne til Overvejelse af og reel Stillingtagen til dette Forslag. Det maa dog

vist være en Overdrivelse. Det er nok muligt, saaledes som det er konstateret her, at der ikke var en saadan Tid til Raadighed, inden disse trykte Ark laa her i Salen; men siden den Tid er der gaaet det meste af en Uge, og det kan formentlig ikke være saaledes, at hele Overvejelseevnen er gaaet i Staa indenfor Partiet Venstre, efter at Betænkningen er afgivet, der maa jo dog have været nogen Funktion ogsaa efter den Tid, og saa skulde man jo tro, at de havde faaet Tid til at bestemme, om de vilde være med eller ej.

Jeg kan forstaa, at man bebrejder Udvalgets Ledelse og Ministeren forskellige Ting af formel Art, som er anderledes, end de maaske burde være, eller i hvert Fald anderledes, end man ønskede de skulde være; men at man mister sin, skal jeg sige, Tænkeevne overfor Forslagets Realitet og siger: Vi kan overhovedet ikke beskæftige os med det, vi har ingen Tid haft til det — det forstaar jeg ikke. Jeg skal naturligvis ikke granske de Vanskeligheder, der har været for Venstre med Hensyn til at tage Standpunkt til Sagen, men det forekommer mig i hvert Fald, at man, siden man fik Betænkningen, har haft Tid til at se, om man syntes om Reglerne eller ikke.

Saa kommer der et andet Spørgsmaal. Det er, om man vil lovgive paa Finansloven eller ikke. Det har der jo været Strid om saa mange Gange før, og det er der ogsaa denne Gang. Jeg har aldrig ventet, at en Finanslov skulde kunne passere Rigsdagen, uden at Spørgsmaalet om Lovgivning paa Finansloven blev taget op. Jeg har i den Henseende kunnet stole paa de to Oppositionspartier, for hvis der ikke har været et Punkt, paa hvilket det ene Parti kunde rejse Indvendinger mod Finansloven i den Henseende, har der altid været et Punkt, paa hvilket det andet Parti kunde det.

Jeg skal erindre om, at vi sidste Aar debatterede Lovgivning paa Finansloven i Anledning af Sukkerordningen. Da gik det konservative Parti med til at lovgive paa Finansloven, for det var noget, de ønskede gennemført, medens derimod Venstrepartiet, som ikke vilde give Tilslutning til Sukkerordningen, bekæmpede den ogsaa paa det formelle Grundlag, om man kunde gennemføre Ordningen paa Finansloven, eller det skulde ske ved særlig Lov. Da havde man den formelle Tilfredsstillelse — reelt var der ikke meget ved det — at se de to Partier i Haarene paa hinanden paa Spørgsmaalet om Lovgivning paa Finansloven. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard forsvarede paa det konservative Partis Vegne ivrigt Lovgivning